

- (15) Насити мя съ горестъ, опи мя съ печалъ;
(16) И счупи забитъ ми съ кремене, покри ми съ пепелъ.
(17) Отблъснѣхъ си още душата ми отъ миръ;
(18) И рѣкохъ: Погнѣхъ силата ми и надеждата ми отъ Господа.
(19) Помни скръбта ми и бѣдствието ми, опечини мѣ и ядѣтъ.
(20) Душата ми помни *твоя* непрѣстанно, и *твоя* се е смирила въ мене.
(21) Това си напомни мѣ въ срдцето си, за то имамъ надежда.
(22) Милостъ Господня е че не се довършихи, понеже не оскадѣхъ щедротѣхъ му:
(23) Подновяватъ се всяка заранъ: голѣма е твоята вѣрность.
(24) Господи е сдѣлъ мой, рече душата ми; за то ще се надѣмъ на него.
(25) Блазъ е Господъ *твоя* оиъзанъ които го чакать, на душата която го търси.
(26) Добро е и да се надѣе вѣкой, и *твоя* тихо да очаква спасението Господне.
(27) Добро е чловеку да носи хомотъ въ младостта си.
(28) Съди наединѣ и мълчи, защото се е турилъ товаръ върхъ него.
(29) Туря устата си въ прѣстѣта, негли и ма надежда.
(30) Дава ланитата си на оногоя който го бле: ситъ е отъ укоръ.
(31) Защото Господъ не отхвърля въ вѣкъ;
(32) Но ако и да оскърбѣ, то пакъ и ще помиламъ споредъ множеството на милостта си;
(33) Защото не оскърбява отъ срдцето си, нито угнѣтава чловеческѣхъ синове.
- (34) Да тапче *никой* подъ нозѣтъ си всичкиѣ узници на земята,
(35) Да развращава садѣтъ на чловека прѣдъ лицето на Вишняго,
(36) Да онеправдава чловека въ садѣтъ му, — Господъ не гледа *това* за добро.
(37) Кой казва нѣщо, и става, безъ да го заповѣда Господъ?
(38) И въ устата на Вишняго *не* излизать ли и злото и доброто?
(39) Защо би поропгаль живъ чловекъ, чловекъ за *наказанието* на грѣховеѣхъ си?
(40) Да издиримъ патищата си, и да испитамъ, и да се върнемъ при Господа.
(41) Да възвисимъ срдцата си и рѣцѣтъ къмъ Бога *който* е на небеса, и да *речемъ*:
(42) Сбѣгрѣшихи и отстапихи: ти не си ни простилъ.
(43) Покрилъ си се съ яростъ, и гонилъ си ни: събуйлъ си, не си пощадилъ.
(44) Покрилъ си се съ облакъ *а* за да не промине молитвата ни.
(45) Направилъ си ни бизметъ и мѣраостъ върхъ людиеѣ.
(46) Всичкѣхъ ни неприятѣли отвори хъ устата си върхъ насъ.
(47) Страхъ и пропастъ дойдохъ върхъ насъ, заупустѣние и съкрушение.
(48) Потоци водни излива око̀то ми за съкрушението на дѣщерята на людиеѣхъ ми.
(49) Око̀то ми капе и не прѣстава, защото нѣма отрада
(50) Додѣ се Господъ наведе и погледне отъ небето.
(51) Око̀то ми нажалая душата ми заради всичкиѣхъ дѣщерѣхъ на градѣхъ ми.
(52) Враговеѣхъ ми *безъ* причина мя гонять

л Иер. 9; 15.
л Прит. 20; 17.
л Псал. 31; 22.
о Иер. 9; 15.
л Мал. 3; 6.
р Иса. 33; 2.
с Псал. 16; 5.
119; 57. Иер. 10; 16.
т Псал. 130; 6.
30; 18. Мих. 7; 7.
у Псал. 37; 7.

ф Псал. 94; 12.
119; 71.
х Иер. 15; 17.
ц Новъ 42; 6.
ч Иса. 50; 6.
5; 39.
ш Псал. 94; 14.
щ Иез. 33; 11.
12; 10.
б Авв. 1; 13.

ы Псал. 33; 9.
ь Иовъ 2; 10.
45; 7. Амось 3; 6.
л Прит. 19; 3.
лю Мих. 7; 9.
л Псал. 86; 4.
ж Дан. 9; 5.
ж Гл. 2; 2; 17, 21.
а Ст. 8.
б 1 Кор. 4; 13.
с Гл. 2; 16.

с Иса. 24; 17.
48; 43.
д Иса. 51; 19.
е Иер. 4; 19.
14; 17. Гл. 2; 11.
ж Псал. 77; 2.
1; 16.
и Иса. 63; 15.
л Псал. 35; 7.
69; 4. 109; 3.
119; 161.